

EPISTOLA RMI. P. MAGISTRI GENERALIS ORD. PRÆDIC: CUI
adjunguntur, cum Allocutio SS. D. N. Benedicti XIV. habita in Consisto-
rio secreto die 16. Sept. 1748. de pretiosa morte Illmi. ac V. D. Fr. Petri
Martyris Sans ex Ord. Prædic. Episcopi Mauricastrensis, Vicarii Aposto-
lici Provinciae Fokiensis in Regno Sineni: tum Decreta sua Sanctitatis 3.
Sept. concedentis Officium, & Missam cum Oratione propria sub rito du-
plici de communi Confessorum non Pontificum, ad diem 13. Maij pro toto
Ord. Prædic. & Civitatibus, ac Diœcesibus Lisbonensi, & Viseni, in
bonorem B. Aegidij, (cujus cultus immemorialis declaratus fuerat die 4.
Maij 1747.) & ad diem 14. Maij, in honorem B. Alberti de Bergomo
Tertiarij ejusdem Ord. (cujus cultus immemorabilis declaratus fuit hoc anno
die 4. Maij) pro universo etiam eodem Ordine, & Civitatibus, ac Diœ-
cessibus Bergomensi, & Cremonensi. De quorum Beatorum cultus Apo-
stolica declaratione, ac amplificatione, de mandato sui R. A. P. Provincialis,
Magistri Fr. Petri Monedero, accepto die 16. Novembris, Conventus S.
Stephani Salmanticensis solemnes illico gratias egit Deo, qui in sanctis suis
semper est mirabilis.

IN DEI FILIO SIBI DILECTIS UNIVERSIS PATRIBUS, AC FRA-
tribus Ordinis Prædicatorum. Fr. Antoninus Bremond, Sacræ Theo-
logiæ Professor, ejusdemque Ordinis humilis Magister Generalis, &
Servus, Selūtem, & Fidei propagandæ zelum.

QUI Dominicanæ Familiæ, immo Ecclesiæ universæ decora, &
ornamenta ita ex animo pendit, ac reputat, quemadmodum
decet optimæ Matris amantissimos Filios, is effuso pror-
sus, ac intimo gratulationis sensu novissime partos intelli-
get ab Apostolicis Viris Ordinis nostri in extremis Orientis plagis pro
Catholicæ Fidei propagatione triumphos. Alter jam annus absolvitur,
quo certis nunciis accepimus RR. PP. Fr. FRANCISCUM GIL DE
FEDERICIS, & Fr. MATTHÆUM ALPHONSUM LEZINIANA,
Hispanos ambos Provinciæ nostræ SSmi. Rosarii Philippinarum alum-
nos in Regno Tunkini post diuturni carceris pressuras, constantemque
ante Præfides, & in vinculis ipsis Evangelii prædicationem gladio per-
cussos gloriosam pro Christo mortem obiisse. * Quos nimirum vinculum
Confessionis, & hospitium carceris simul junxerat, junxit etiam consumma-
tio virtutis & gloria cœlestis. Eorum Passionis acta ab Episcopo Cori-
ensi literis excepta, ac Romanis Typis vulgata ad plerosque vestrum
pervenisse arbitramur.

* S. Cypriane
Epistol. 8. ad
Martyres, &
Confessores.

Paulo post excitata in Provincia Fokiensi Sinarum Imperii gravi
admodum adversus Catholicos, atque in primis Evangelii Præcones
persecutione prehensum ab Infidelibus, atque in vincula conjectum au-
divimus Illnum. ac Rmum. D. Fr. PETRUM MARTYREM SANS Epis-
copum Mauricastrensem, ac Vicarium Apostolicum ejusdem Provinciae,
eodemque tempore una simul carceri mancipatos Illnum. ac Rmum.
D. Fr. FRANCISCUM SERRANO Episcopum Tipasitanum Provica-
rium Apostolicum, ac RR. PP. Fr. JOANNEM DE ALCOBER, Fr.
JOACHINUM ROYO, & Fr. FRANCISCUM DIAZ Missionarios Or-
dinis nostri, jamque latam in omnes capitibus sententiam ab Sinarum Im-

2

peratore mox confirmandam. Recentioribus demum literis nunciatum est prælaudatum Illum. Præfulem Fr. PETRUM MARTYREM SANS post toleratas invicta roboris Sacerdotalis constantia duræ custodiæ angustias , vexationesque gravissimas illustre , & gratissimum Deo , & Angelis spectaculum exhibuisse , atque obtruncato capite Apostolatus sui cursum ad annos fere triginta sex in Imperio Sinensi productum feliciter consummasse , illustremque viam , atque expeditam Evangelii afferendi , ac propagandi cæteris ostendisse , quam ejusdem quoque Socios pari alacritate , & fortitudine , vel jam absolvisse , vel brevi subituros , speramus. Eximium Religionis nostræ triumphum verbis amplioribus persequi , aut exornare vix possumus iis vere aureis , vere Apostolicis , quibus SSmus. D. N. BENEDICTUS XIV. P. M. die XVI. hujus mensis Sacro Cardinalium Senatui publico in Consistorio rei gestæ seriem pro sua ac loci dignitate nunciavit , atque Eminentissimorum Patrum oculis fere subjicit. Sapientissimam ejus Adlocutionem eximia qua pollet rei sacræ , atque Ecclesiasticæ eruditione refertam hisce literis adjunctam damus uti Monumentum auro contra gemmisque æstimandum , Ecclesiæ Fastis , atque Annalibus nostris inserendum , quod à singulis Coenobiis nostris diligenter servari volumus , posteritatis memoriæ perpetuo commendandum.

Jam vero quo simus animo affecti in hoc faustissimo rei Catholicæ eventu , levius est vobis de ingenita nobis sollicitudine pro Fidei incrementis , ac Familia nostræ gloria recte æstimantibus conjicere , quam Nobis ulla vi verborum explicare. Effusum est in jubilo cor nostrum , superabundavimus gaudio , * lætati sumus sicut qui lætantur in messe ; atque exultantes in Deum vivum , per quem abundat consolatio nostra , immolavimus ei Sacrificium laudis gratias agentes , ut potuimus maximas , quod Apostolicum S. P. DOMINICI spiritum adhuc ævo nostro in Filiis ejus superstitem magno Fidei emolumento videamus. Nimis quod morti proximus futura prospiciens pollicitus fuerat se nunquam illis defuturum post mortem , id cum semper effecerit , sexto nunc Ordinis Seculo cumulatius præstat : Nam qui Animarum salatis cupidissimus , Martyri quoque stientissimus fuit , horum alterum Apostolicis suis perfecit laboribus , alterum vero quod votis tantum assequi potuit , cum alias , tum novissime est consecutus in Filiis , * qui certamine glorioso ad tormenta vincenda cæteris duces facti , exemplum virtutis , & Fidei præbuerunt.

Eo exemplo incitatos , & quasi classico ad pugnandum accitos , non sine ingenti lætitiae sensu audivimus jam plures ex nostris flagrantisimo Evangelii proferendi studio accensos certatim in sacras Philippinarum Missiones nomen dedisse numerum Fratrum suorum implere gestientes , quos per Martyrii palmam Cælo illatos gratulantur. Utinam vero suscepti muneris ratio , locique , & temporis conditio pateretur , ac ferret , ut eorum agmini adjuncti , quem aliquando inivimus in Americanis Insulis sacrarum Missionum cursum Nobis quoque cum ipsis confidere liceret. Arrepto Apostolicæ expeditionis vexillo alaci prorsus animo , ac lubentissimo præiremus cæteris , atque ad Populos divinae lucis , & gratiæ expertes maturaremus iter , * parati ac cupidi tradere illis non solum Evangelium Dei , sed etiam animas nostras. Illuc de-

* Isiae c. 6.
v. 3.

* S. Cypr. lo-
co cit.

* 1. Thess. c.
2. v. 8.

mum

3

mum proficisceremur in gaudio, quo nos sanguis Fratrum nostrorum invitat clamans de terra, non vindictam ut sanguis Abel, sed propitiationem, ut Sanguis Christi, ac pereuntium Animarum salutem. Quandoquidem vero * non est currentis, neque volentis, sed miserentis Dei, qui arcano Sapientiae suæ judicio ab optatissimo Apostolici munieris stadio velut ab ubere avulsos ne cogitantes quidem Romam abduxit, atque in fortem transtulit ministerii hujus, vicem nostram dolemus, iis vero quasi invidentes gratulamur, quos Legatos pro Christo digniores, nobisque utiliores segregavit, ac posuit in lucem gentium, ut sint salus ejus usque ad extremum terræ.

Interea dum Pugiles nostri * induiti armaturam Dei, sumentes scutum Fidei, & galeam salutis, & gladium spiritus, quod est verbum Dei, calceati pedes in præparatione Evangelii, atque in acie constituti adversus Principes, & Potestates, adversus Mundi Rectores tenebrarum harum fortiter colluctantes prælia buntur Domini, Nos ad sarcinas remanentes, per omnem orationem, & obsecrationem jugiter effundemus cor nostrum, ut derur illis sermo in apertione oris cum fiducia notum facere mysterium Evangelii, ut in ipso audeant prout oporteat loqui, nec faciant animas suas pretiosiores, quam se. Quando autem * sanguis Martyrum semen est Christianorum, in eam spem erigimur fore, ut aucto per novos Evangelii Ministros recentis victoriae, ac triumphi fructu, deleta, atque evulsa per ipsos omni prophani cultus superstitione, Crucis Christi trophæum florentissimo inferatur Imperio, populoque sedenti in tenebris, & umbra mortis fulgeat illuminatio Evangelii, & salutis via aliquando aperiatur.

Finem scribendi, non exultandi facimus, & qui doctissimi nec satis unquam laudati Pontificis BENEDICTI XIV. verba longe omnibus splendidiora legenda vobis subjecimus, qualemcumque Epistolam nostram disertissimi Episcopi, & Martyris Cypriani sententiis absolvimus. * O Beatam Ecclesiam (beatam Prædicatorum Familiam) quam sic honor Divine dignationis illuminat, quam temporibus nostris gloriosus Martyrum sanguis illustrat. Erat ante in operibus Fratrum candida, nunc facta est Martyrum crux purpurea: Floribus ejus nec lilia, nec rosa desunt. Certent nunc singuli ad utriusque honoris dignitatem. Accipient coronas vel de opere candidas, vel de passione purpureas. In cœlestibus castris & pax, & aries habent flores suos, quibus Miles Christi ob gloriam coronatur.

Habet itaque Fratres charissimi Christiana, ac Religiosa pax sine cæde, & sanguine Martyres suos, qui nimis carnem suam crucifixerunt cum vitiis, & concupiscentiis; qui abnegantes semetipsos, & secularia desideria sobrie, juste, ac pie vivunt in hoc seculo, utentes hoc Mundo tanquam non utantur; qui mortificationem Jesu in corpore suo circumferentes jam non sibi vivunt, sed ei qui pro ipsis mortuus est. Diligamus Fratres, strenueque amplectamur hoc quod semel elegimus quotidiani, ac domestici Martyrii genus horrore quidem mitius, sed diuturnitate molestius. Imitatores simus Fratrum nostrorum, sicut & illi Christi, & quos non possumus per bella persecutionum, per vulnera, & mortem, studeamus saltem per pacem sequi. Per patientiam curramus ad propositum nobis certamen, professionis nostræ cursum alacriter consummantes, fidem servantes: * Quo longior pugna, & co-

* Rom. 9. v. 4
16.

* Ephes. c. 6.
v. 18. 19. 20.
& seqq.

* Tert. in
Apolog.

* S. Cyprian.
Epistola su-
perius lauda-
ta.

* S. Cyprian.
Epistola 16.

rona sublimior: Agon unus, sed multiplici præliorum numero statu conges-
tus. Semel vincit, qui statim patitur, & qui manet semper in pœnis, con-
greditur cum dolore nec vincitur, quotidie coronatur. Valete Nostri, So-
ciorumque memores in Sacrificiis, & precationibus vestris.

Dat. Romæ ex nostris Ædibus Minervitanis die XX. Septembris
MDCCXLVIII. -- Fr. Antoninus Bremond, Magister Ordinis. -- Reg.
Fr. Joseph Muñoz, Mag. Provincialis Terræ S. & Soc.

ALLOCUTIO SANCTISSIMI IN CONSISTORIO.

VENERABILES FRATRES.

CONSENTANEUM magnopere arbitramur, si ex hoc loco Vo-
bis exponamus ea, quibus Sancta Catholica Religio magna
cum laude prædicatur. Itaque notum facimus Vobis, acce-
pisse ex litteris; quæ nuper ex Sinensi Regno ad Nos perve-
nerunt, Episcopum Mauricastrensem Vicarium Apostolicum Provinciæ
Fokien, Petrum Martyrem nuncupatum, ex Ordine Prædicatorum, pro
Fidei Christianæ defensione vitam amisisse; qui propterea, si veteri
Ecclesiæ vocabulo uti velimus, *Martyr consummatus* appellari potest. Sig-
nificantum est iisdem litteris, alium ejusdem Ordinis Virum Reliosum,
& ejusdem Episcopi Coadjutorem designatum, una cum tribus aliis ex
ipsa eadem Familia Sancti Dominici inclusum carceribus detineri, inus-
tasque fronti singulorum Sinenses notas, quibus rei mortis indicantur:
qui sane omnes, pro vetusta Ecclesiæ loquendi ratione, *Martyres desig-
nati* vocari possunt.

*Ubi Epistolam in manus sumpsi, eamque legi sapius, ac redundantem
in ea gratiam spiritus perspexi; mihi videbar priscis temporibus versari, cum
florarent Ecclesie Dei. His verbis scripsit Sanctus Basilus ad Asculum
Episcopum Thessalonicensem, qui Martyrium recensuerat, quod plu-
res Christiani à Barbaris ultra Danubium degentibus constanti animo
pertulerant: iisdem Nos verbis utimur; & rei, quam exposituri su-
mus, libenter accommodamus. Porro res ita se habuit.*

Cum gravissima in Provincia Fokien contra Christianos tempe-
ras excitata fuisset, ob quam territi perculisque plurimi à Catholica
Fide misere desciverunt, Mauricastrensis Episcopus, qui Vicarii Apos-
tolici munere illic fungebatur, latendum sibi censuit in privatis ædibus,
& à violento illo turbine paulisper declinandum. Sed imminentem sibi
ruinam pertimescente hospitii Domino, cum Episcopum diutius tueri
latebris domus suæ recusaret, vix ipse in lucem prodiit, captus fuit,
& in carcerem detrusus, ex quo tamen Christianam Fidem verbis &
exemplo, quoad potuit, prædicabat. Quinimo ante Judicem constitu-
tus, ipsi libera voce denunciavit, futurum aliud in fine Mundi ju-
dicium, ubi vitæ anteactæ rationes exigantur, & pro meritorum con-
ditione præmia, vel supplicia decernantur æterna. Quamobrem convi-
ciis & injuris primum oneratus, deinde toto vultu ob iteratos col-
phos contuso, ac liventi, tandem capitis reus iniqui Judicis sententia
declaratur. Illam Episcopus æquo animo libenter exceptit, & Sacra-
mentis expiari magno studio postulavit. At, licet quidam Sacerdos,

Epiſ. 164.
Edit. Pari-
ſien.

qui

5

qui summa fide & amore Episcopum suum prosequebatur, nihil intentatum reliquerit, ut Eucharistiae Sacramentum ad ipsum deferret, vani tamen illius conatus irritique cesserunt. Postremo, cum dies illuxisset, qua capite plecti debebat Episcopus, carcere eductus, & magna satellitum turba stipatus, ad supplicii locum processit, quem Gentilium multitudo, & non exiguis Christianorum numerus sequebantur. Collo suspensam gerebat tabellam, cui mortis causa scripta erat, videlicet, quod manu Carnificis caput illi obtruncandum esset, ut hujusmodi supplicio reliquis exemplo esset, eo quod suis mendaciis, uti ferebatur, plurimos decepisset. Incredibile est, quam eximiam virtutem, animique magnitudinem praeserret, cum ad mortem subeundam duceretur. Curis omnibus abjectis, assiduas in itinere preces Deo fundebat, & quo poterat maximo studio se ipsum commendabat. Cum pervenisset in locum supplicii, jussus a Carnifice, ut in genua provolveretur, dicto paruit; & solum ab illo tantum temporis spatium exoravit, donec coepit a jam preces absolveret. Quibus peractis, Carnificem ipsem admouuit, ut rem suam perficeret, qui vibrato gladio caput ab humeris ipsi praecidit.

Gentiles ipsi virtutem tam singularem admirati sunt, cruentoque spectaculo se commotos ac percuscos magnopere ostenderunt; Christiani vero mortem Pastoris sui lacrymis ac moerore prosecuti sunt; ita tamen ut animum non desponderint, sed corpus decenter efferentes, eo quidem loco prius condiderint, quo rei homines sepeliri consueverunt: sed paulo post in Coemeterium Fidelium idem corpus deferentes, suæ dignitatis insignibus exornantes, decenti loco illud posuerunt. Cum id fieret, Christiani pietate ac religione ducti, particulas aliquas, praesertim vestium, quæ sanguine aspersæ fuerant, sibi comparantes, in varias etiam partes miserunt, eo fortasse consilio, ac voluntate, ut publicæ venerationi exponantur. Cum hujusmodi Martyrii fama longe lateque pervagaretur, Pechini Episcopus pro gratiarum actione Canticum *Te Deum* universis suæ Ditionis Ecclesiis edixit. Eadem celebritas peracta fuit ab Episcopo Amacaumenti, cui Episcopus Ecrinensis Vicarius Apostolicus Provinciae Yunnamensis, Gubernator Lusitanus cum Senatu, & multa Regularium frequentia praesentes interfuerunt. Insuper tota Civitas triduo sub vesperam, funeralibus accensis, hilaritatem suam testata est.

Si haec ita se habeant, quemadmodum literis suis commendavit Sacerdos secularis, vir probus atque honestus, qui non solum omnia, quæ superius commemoravimus, accurate ac diligenter descripsit; sed plura ipse oculis suis perspexit; qui etiam, uti jam dictum est, captivum Episcopum, & morti proximum Eucharistia recreare conatus est; si, inquam, res ita se habeant, prout novis, aliisque recenter acceptis monumentis confirmantur, Martyrium, & Causa Martyrii, cum tempus postulaverit, facili negotio ostendentur. Nam facile constabit, Tyrannum adductum fuisse odio in Catholicam Religionem, ut Episcopum reum mortis pronunciaret: Argumento est tabella, quæ pendebat ipsius collo, & mortis causam inscriptam præferebat; argumento est sententia mortis a Tyranno prolata, in qua Episcopus obtruncandus Carnifici traditur, eo quod hominum multitudinem perversa religione fe-

seduxerit ; argumento pariter erunt infelices illi , qui à Fide Catholica deficiente s , ab omni discrimine immunes evaserunt . Postremo accedit , quod furente tempestate illa persecutionis , & alias quoque Provincias pervadente , nempe Xensem , & Xansensem , quæ Portimensi Episcopo Vicario Apostolico subjiciuntur , illud compertum & exploratum Nobis est , Sacras Christianorum Ædes in illis locis dirutas & solo æquatas fuiste , ita ut ipse Episcopus , si fieri posse , Amacaum confugere cogitaverit .

Porrò Episcopum pro Catholicæ Fidei amore subiisse mortem , & nihil omnino eorum ipsi defuisse , quæ ad id probandum requiruntur , apertissime quoque demonstrabitur . Quippè in ea tabula , quam paulo ante indicavimus , nomine *Seductoris* appellatur , eo quod plurimorum tenebras Evangelii luce depulerit , eosque ad Christianam Fidem converterit . Siquidem amantissimum Redemptorem nostrum *Seductoris* quoque nomine Judæi nuncuparunt , quod ipse libenter tulit , ac permisit , ut suo exemplo voluptatem , ac lætitiam perciperent famuli sui , quos eodem titulo vocitando prospiciebat . Insuper mortis sententiam Episcopus libenter amplexus est ; conatus omnes impendit , ut piè sancteque cursum suum consummaret ; imminentem jam corporis sui dissolucionem , uti Martyrem decebat , forti animo adspexit ; & usque ad finem in hac virtute perseveravit . Evidem initio furentis procellæ lucem publicam devitans , se latentem continuit ; verum , non timori , vel animi imbecillitati , sed Christianæ prudentiæ illud est tribuendum . Nam , prætermisis exemplis , quæ plura à Scriptoribus Ecclesiasticis recensentur , Cleri Romani judicium huic rei maxime suffragatur ; cum enim Sanctus Cyprianus Carthaginensis Episcopus ad illum literas dedisset , quibus nunciabat ab Ecclesia sua paulum se recessisse , dum Tyrannorum persecutio in Christianos furentissime debaccharetur , Romanus Clerus magnopere probavit , quod se ab illo discrimine proripiisset , ut inde majori cum utilitate animarum , quæ ipsius curæ traditæ fuerant , cum propitium tempus id postularet , ad Ecclesiam suam reverteretur .

Hæc quidem omnia Mauricaitrensem Episcopum , ejusque pretiosam mortem summopere commendant , si , ut antea diximus , veritati consentanea sint , quæ scripta ad Nos pervenerunt . Attamen alia multa requiruntur , ut idem Episcopus inter eos Martyres adscribatur , quos Ecclesia *Martyres vindicatos* appellare consuevit . Quapropter ex iisdem rei monumentis , quæ accepimus , ea decernere , & prescribere non omitteremus , quæ necessaria sunt , ut causa hujus Martyrii pro jure , & legibus Ecclesiæ instituantur ; ita quidem , ut locorum maximæ distantiae ratio habeatur . Illud quoque in dubium revocari posse cognoscimus , utrum Sinenses Christiani Cultus privati limites prætergressi fuerint , defunctoque Episcopo ante Sedis Apostolicæ judicium Cultum publicum exhibuerint . Quamobrem opportune consulemus , uti fas est , ne ob hanc rationem , labente cursu temporis , ejusdem Episcopi Causa aliquid detrimenti patiatur . Porrò significaciones hujusmodi publici Cultus , quem Fideles , licet immature , ipsi præstiterunt , nobis argumento sunt , illos in ea sententia firmissime versari , quod Episcopus Martyris coronam , & gloriam sit consecutus . Nemo vestrum miretur , si ipsum Martyrem nuncupavimus , neque ullo modo Canonicas Sanctiones à Nobis vio-

latas existimet, quarum adsertores, & Custodes Nos ipsos semper factebimur: Episcopum quidem Martyrem, haud *vindicatum*, sed *consummatum*, appellavimus, quod etiam rerum Scriptoribus licet, qui posteris illorum vitam, & res gestas commendant, quos pro Christiana Religione hoc mortali spiritu defunctos arbitrantur; modo tamen Lectores admoneant, haud revera Martyres habendos, nec colendos ob ea solum, quæ ipsi suis in Libris commemorant. Hæc fusiū explicavimus in nostris de Canonizatione Sanctorum Commentariis, & Nos ipsi præscripta fecimus, dum Episcopum Mauricastrensem *Martyrem consummatum*, non autem *vindicatum* nominavimus, cum publicus Cultus Martyribus tantum vindicatis debeatur.

Vulgata, & communis omnium opinio huic Mauricastrensi Episcopo primi Martyris Sinensis gloriam impertitur. Nos tamen certis documentis adducimur, ut contrarium omnino sentiamus. Etenim exploratum habemus, duas alias Martyrii Causas apud Sinenses peractas ad Congregationem de Propaganda Fide superiori tempore fuisse delatas, quarum prima quatuor Presbyteros complectitur, qui pro Fide Christi supremum diem obiverant; altera vero Causa confecta est pro Sacerdote Francisco de Capillas, qui Catholicam Religionem sanguine suo confirmarat. Causæ vero hujusmodi jussu Urbani VIII. Prædecessoris Nostri traditæ fuerunt examinandæ Congregationi Sacrorum Rituum, cuius etiam Decreta Nos ipsi perspeximus, ad Causam Martyrii Francisci de Capillas instituendam confecta. Alia quoque Decreta non ignoramus, quæ pro Causa eadem prosequenda edita fuerunt, cum Clemens IX. Prædecessor Noster Summum Pontificatum administraret. Hæc veritatis amore dicta sint, non vero, ut nomen, & gloria Episcopi Mauricastrensis, aut Ordinis Sancti Dominici laudes imminuantur; cum præfertim Venerabilis Dei Famulus Franciscus de Capillas, & alii quatuor Sacerdotes, quos paulo ante recensuimus, ex eadem S. Dominici Familia prodierint.

Finem huic nostrę Allocutioni imponimus, spem Nostram declarantes, quę reposita est in sinu Nostro. Quemadmodum enim singulari virtuti, & sanguini Martyrum, quos modo recensnimus, & aliorum fortasse, quos ignoramus, tribui posse videtur, quod superiori tempore Christiana Religio tantopere apud Sinenses floruerit; ita speramus futurum, ut Sinensis eadem Missio, præsenti hac tempestate composita ac depulsà, in pristinum gloriæ statum restituatur, ob virtutem & sanguinem, quem Episcopus Vicarius Apostolicus nuper effudit; cuius etiam exemplum, ut confidimus, quatuor alii Sacerdotes ex eodem Ordine, quos pro Christiana Fide captivos Vobis antea memoravimus, pari animi magnitudine sequentur. Ita sanè futurum speramus, ducti auctoritate & unanimi Patrum Ecclesiæ sententiā, qui scriptum Nobis reliquerunt, tunc potissimum temporis Catholicam Religionem magis elevatam, & amplificatam fuisse, cùm in illam Tyranni majori furore, & immanitate desavirent, ita ut ex Martyrum sanguine, veluti ex fœcundo semine, Christiani in dies augerentur. Ita secundo seculo Sanctus Justinus Martyr testatus est: *Sed quanto magis magisque talia nobis infliguntur, eo plures alii per nomen Iesu Fideles, & pii sunt; quemadmodum vitis, si quis partes illas amputet, quæ fructus ferunt, ita proficit, ut alios florentes*

Lib. 2. cap.
12. num. 5.

In Summario
Privilegior.
Ord. Prædic.
Collecto ab
Antonio Gon-
zales de Acu-
na pag. 148.
& seq.

In Dialogo
cum Trypho-
ne Judæo nu-
tes

tes, & fructiferos palmites rarsus proferat, idem quoque nobis evenit: plantata enim à Deo, & Salvatore Christo vitis populus ejus est. Idem quoque Tertullianus initio tertii seculi confirmavit in suo Apologetico: Plures efficiuntur quoties metimur à vobis: semen est sanguis Christianorum. In Libro autem ad Scapulam: Nec tamen (inquit) deficiet hæc Secta (nempè Christiana Religio) quam tunc magis edificari scias, cum cædi videtur. Idem Lactantius seculo tertio labente tradidit in libro suarum Institutionum: Est & alia causa, cur adversus nos persecutio fieri finat, ut Dei populus augeatur: quod fuis prosequitur, certisque rationibus declarat. Plura alia in hanc sententiam testimonia proferri possent; sed illud Sancti Leonis Magni Prædecessoris Nostri, qui seculo quinto Pontificatum gererat, satis erit, ut res plane comprobetur: Non minuitur (inquit ipse in sermone de Sanctis Apostolis Petro ac Paulo) Non minuitur persecutionibus Ecclesia, sed augetur, & semper Dominicus ager segete ditiori vestitur, dum grana, que singula cadunt, multiplicata nascuntur.

Decreta pro cultu BB. Ægidii, & Alberti de Bergomo.

Contenta in his decretis satis patent ex jam insinuatis in ipso limine, adeo ut supervacuum sit ea exscribere.

AD DEI GLORIAM.